

før Januar var jeg desværre bleven syg, og det opholdt unegtelig noget Afgivelsen af Udvalgets Betænkning. Det maa dog imidlertid erindres, at Sagen først var kommen her ind den 21de November; det maa dernæst erindres, at, efter at Udvalget var blevet nedsat, viste det sig, at det vilde vilde være meget ønskeligt, at Udvalget suppleredes med den Kundskab til Marineforhold, som Thinget maatte være i Besiddelse af, og at vi derfor anmodede om et nyt Medlems Optagelse i Udvalget. Smid- lertid, før Januar var allerede Udvalgets For- handling saa vidt sluttet, at man anmodede mig om at udfærdige Betænkningen, og trods det, at jeg ikke var fuldstændig rask, og at desværre ogsaa andre Forhold hvilede tungt paa mig, skrev jeg Betænkningen i Sulebagene. Alle- rede den første Dag, jeg mødte her i Salen i Januar Maaned, meddelte jeg, at jeg var færdig med mit Arbejde, og vi holdt gjentagne Conferencer i Udvalget, hvorefter vi anmodede Ministeren, idet vi tilstillede ham vort Udkast, om at tilkjendegive os, om han vilde have Møde med os eller ikke. Det varede temmelig længe, inden vi fik Svar. Det var først, efter at jeg atter havde været syg, at jeg modtog mundtlig Meddelelse fra Ministeren om, at han kunde ønske et saadant Møde, og Sagen blev derefter, saa vidt jeg veed, frem- met med al mulig Hurtighed. Men, som sagt, ufrivillig har jeg været noget Aarsag til, at denne Sag er bleven forhalet.

Jeg skal i mine Bemærkninger væsentlig tage Hensyn til, hvad den høitærede Minister har anført om Sagens reelle Side, og jeg kan ikke negte, at det Totalindtryk, jeg har faaet af hans Opfattelse, var dette, at han i alt Væsentligt, i Alt, hvad der gjælder Hoved- tanker og Principer, er enig med Udvalget, og det glæder mig. Det forekommer mig, at der kun er eet Ændringsforslag, som han bestemt har modsat sig, medens han i Dvrigt med Hensyn til alt det Væsentlige er gaaet ind paa Hovedtankerne. Dette gjælder saaledes for det Første om Ændringsforslaget under Nr. 1 om Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Den høitærede Krigsminister har erkjendt, at det kunde være et godt Straffe- middel som særlig Straf for visse For-

brydelser, og navnlig, som Udvalget har bragt i Forslag med Hensyn til §§ 70 og 71, for Feighedsforbrydelser. Denne Tanke er altsaa bifalden, og jeg skjønner ikke rettere, end at den simple Konsekvens heraf maa være, at § 1 vil være at votere, og at der saa, naar vi komme længere ned i Rækken af Ændrings- forslagene nemlig til dem under Nr. 10, kan blive Spørgsmaal om, hvorvidt de deri inde- holdte Bestemmelser skulle beholdes i det En- kelte, eller nogle af dem tages ud, hvorom der da til 3die Behandling, hvis Krigsministeren fastholder sin Anskuelse, kan forventes at frem- komme Ændringsforslag. Udvalget skal naturligtvis ogsaa for sit Vedkommende overveie, om der maatte være Anledning for det til at forandre sin Anskuelse; foreløbig tror jeg ikke, at Udvalget vil forandre den. Som særlig Straf har denne Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse altsaa vundet Tilslutning i Thinget, og Spørgsmaalet er altsaa blot, om de to Tilfælde, som ere opstillede i den 2den af de af os foreslaaede nye Paragrafer, skulde bi- beholdes. Det Første er det, at Kofardens Tab skal vedblive, — det høie Thing maa nemlig ikke glemme, at der her er ikke Tale om at indføre en ny Straf, men om delvis at beholde en eksisterende virksom Straf, — at anvendes paa det Tilfælde, at den Dagagældende har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, der efter de borgerlige Love stemples som areløs. Dette er Tilfældet nu, og vi foreslaa at det skal saaledes vedblive. En høitæret Taler har ment, at nu til Dags er det et godt og probat Mid- del, thi der staar Prygl i Baggrunden. Dette er nu i sig selv ganske vist; men det forekommer mig, at dette hans Raisonnement maatte føre til, at, naar Udvalget havde foreslaaet Prygl bibeholdt, saa maatte det have glædet ham. Vi tro, at man kan se paa denne Sag med andre Øine, og navnlig saaledes, at, naar en Mand har gjort sig skyldig i en areløs Handling, saa er det godt, at der sættes et Stempel paa ham; det er paa Grund af hans Handlings Ure- løshed, at han rammes af en Straf, der fører Urehabilitet med sig. Det andet Tilfælde, i hvilket vi foreslaa denne Straf anvendt, er i lige Maade et saadant, hvor det i Diebliftet anvendes — kun at der er Prygl i Baggrunden, hvad Ud-